

Enhedslistens medlem af udvalget kan ikke støtte beslutningsforslaget. Allerede fordi det ville være i dyb modstrid med grundlovens § 3 og hele læren om magtdelingen, hvis Folketinget blandede sig på den måde i anklagemyndighedens arbejde.

Enhedslisten mener, uanset hvad udfaldet bliver af den konkrete sag, som anklagemyndigheden og politiet efterforsker i øjeblikket, at Folketinget skal stramme mulighederne for at straffe trusler mod grupper på samme måde, som man kan straffe trusler mod enkeltpersoner. Og partiet mener også, at man skal kunne få en strafsækærpelse, når man udøver vold eller chikane mod personer på grund af deres etniske oprindelse, deres tro eller andet. Det fremførte partiet under debatten om racismeparagraffen, som Dansk Folkeparti – meget inkonsekvent – vil have fjernet.

Enhedslisten mener, at rene ytringer imødegås bedst i en åben og demokratisk debat. Demokratiet forsvaret sig bedst ved, at så mange som muligt tager afstand fra de modbydelige ytringer og på den måde fuldstændig får isoleret dem. Og når ytringer slår over i direkte trusler som i den omtalte løbeseddel, skal man kunne straffes for det.

Men Enhedslisten kan altså ikke støtte forslaget om, at Folketinget skal blande sig i anklagemyndighedens arbejde.

Et *mindretal* i udvalget (DF og KRF) indstiller beslutningsforslaget til *vedtagelse* med det stillede ændringsforslag.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget lægger afgørende vægt på at understrege grundlovens frihedsrettigheder, herunder foreningsfriheden, således som denne er fastlagt i grundlovens § 78.

DF understreger, at det følger af grundlovens § 78, at det er et centralt led i foreningsfriheden, at en forening aldrig kan opløses administrativt. En forening kan foreløbig forbydes administrativt, men hvis det sker, skal der straks anlægges sag imod den med henblik på at opnå domstolens endelige beslutning om dens opløsning.

Det antages undertiden i den juridiske litteratur, at en specifik forening kan opløses af Folketinget, jf. Henrik Zahle, »Dansk Statsforfatningsret«, 1991, side 130 f. Der findes kun et eksempel på, at en forening er opløst ved lov, nem-

lig lov nr. 349 af 22. august 1941 om forbud mod kommunistiske foreninger og kommunistisk virksomhed. Det fulgte af lovens § 1, at »alle kommunistiske Foreninger og Sammenslutninger forbydes, og de bestaaende kommunistiske Foreninger og Sammenslutninger vil straks være at opløse«. Det blev ved domstolene fastslået, at foreningernes og sammenslutningernes eksistens var ophørt allerede ved lovens ikrafttræden, således at en efterfølgende retssag om opløsning ikke var nødvendig (Ugeskrift for Retsvæsen 1942, 698 H).

Nogle juridiske forfattere mener, at det er tvivlsomt, om opløsning af en forening ved lov stemmer overens med grundlovens § 3 om magtfordelingen mellem lovgivende, udøvende og dømmende magt, jf. »Grundloven«, kommenteret udgave v. Henrik Zahle, 1999, side 458.

Derimod er der ikke tvivl om, at en forening kan opløses ved dom. Det fremgår udtrykkeligt af grundlovens § 78, stk. 2, der er sålydende: »Foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål med vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom.«

De øvrige bestemmelser i § 78 fastlægger reglerne om foreningsfrihed (stk. 1), om midlertidig opløsning ved regeringsforanstaltning (stk. 3), om indbringelse af sager om opløsning af politiske foreninger for Højesteret (stk. 4) og om fastsættelse af opløsningens retsvirkninger ved lov (stk. 5).

Baggrunden for den konkrete sag, der har ført til fremsættelsen af dette beslutningsforslag, er, at foreningen Hizb-ut-Tahrir i en række sammenhænge, f.eks. på hjemmeside på internettet og ved omdeling af løbesedler, har fremsat strafbare ytringer med opfordringer til drab på »alle jøder«. Der henvises til bilag 1 til beslutningsforslaget.

Foreningens handlinger har vakt bestyrtelse i offentligheden, og fra mange sider er der opfordret til, at myndighederne ikke kan forholde sig passivt til så alvorlige trusler. Således har professor Gorm Toftegaard Nielsen i Berlingske Tidende den 23. maj 2002 undret sig over regeringens uvilje i denne sag og udtalt, at foreningen formentlig vil kunne opløses i henhold til grundloven.

Berlingske Tidende skriver således: »Det er svært at forstå, at man har fået en regering, der er